

ಹೇಗೆ ಶುರುಮಾಡಲಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಂದ? ಅದೆಷ್ಟೊಂದು ನೆನಪಿನ ಕುಳಿಕೆಗಳು ಬೆಸೆದಿವೆ ಇದರೊಳಗೆ! ಇಂದು ಹೀಗೆ ನಾನು ಆ ದಿನಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ, ನನ್ನೊಳಗೆ ಆತನ ನೆನಪು ಅದೆಷ್ಟು ಗಾಢವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು! ಆರಂಭಿಸುವ ತಲೆಬಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ನೆನಪಿಗೆ ಸಿಗುವ ಕೊಂಡಿಯನ್ನು ಗಪ್ಪನೆಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುವುದೇ ಲೇಸು. ಅದು ಮಧ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡು ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸರಿಯೇ. ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏನೇನೆಲ್ಲಾ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ, ಅದೇ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸೌಭಾಗ್ಯವೆಂದೆನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದೆ! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಈ 'ನೆನಪು' ಎಂಬೋ ಪುಟ್ಟ ಶಬ್ದವನ್ನು ನೆನಪಾಕ್ಷಣ ಎದೆಯೊಳಗೆ ಭೀತಿ ಝಿಲ್ಲನೆದ್ದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ವಿಷಯ ತಿಳಿದಾಗಿನಿಂದ ನಾನು ಅದೆಷ್ಟೋ ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಕಳೆದದ್ದಿದೆಯಲ್ಲಾ. “ಅನಂತ್ ನೀವು ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವಿರೋ ಅಷ್ಟು ನಿಮಗೇ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವುದು. ಆಲ್ಬೆರ್ಟ್ ಡಿಸಿಸ್ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣ್ತಿದೆ ಎಂದಾಕ್ಷಣ ಬದುಕೇ ಮುಗ್ಧು ಹೋಯ್ತು ಅಂತಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಜಸ್ಟ್ ಸ್ಪಾಟಿಂಗ್ ಸ್ಟೇಜ್‌ಲ್ಲಿದೆ. ಸೋ ಲೆಟ್ ಅಸ್ ಹೋಪ್ ಫಾರ್ ದಿ ಬೆಸ್ಟ್, ಬಿ ಪಾಸಿಟಿವ್” ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಥಾಮಸ್ ಬಹಳ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿದ್ದರೂ, ಆ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ನಾನು ನಿದ್ರೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಬೆಳಗಾದ ತಕ್ಷಣ ನಾನ್ಕಾರೆಂಬುದೇ ನನಗೆ ಮರೆತುಹೋದರೇನು ಗತಿ? ಎಂಬ ಭೀತಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಅತೀವವಾಗಿ ಹಿಂಸೆಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಹಾಂ, ಗಜನಿ ಚಲನಚಿತ್ರದ ಅಮೀರ್ ಖಾನನಂತೆ ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಬರೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಹುಚ್ಚು ಆಲೋಚನೆಯೂ ಬಂದಿತ್ತು! ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣ 'ಹುಚ್ಚಪ್ಪಾ, ಬರಿದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು ಓದೋಕಾದ್ರೂ ನೆನ್ನಿಬೇಕಲ್ಲಾ ನಿಂಗಿ' ಎಂದನ್ನಿಸಿ ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೂ ನಗುವುಕ್ಕಿತ್ತು.

ಸಾವೆಂದರೆ ಅತೀವ ಭೀತಿ, ಬದುಕೆಂದರೆ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳ ಜೀವಗಳಿಗೆ ಜೀವಂತ ಶವವಾಗುವ ಕಾಲ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಮುನ್ನೂಚನೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಏನಾಗಬಹುದು ಹೇಳಿ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸಾವೆಂದರೇನು? 'ನಾನು' ಎಂಬ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಇಲ್ಲವಾಗುವುದು. ಈ ರೋಗದಲ್ಲೂ ಅದೇ ತಾನೇ ಆಗೋದು? ನಾನು ಯಾರು? ನನ್ನವರು ಯಾರು? ಎಂಬ ನೆನಪು ಅಳಿಸಿಹೋಗಿ... ಕಡೆಗೆ ನಾನೋರ್ವ ಜೀವವುಳ್ಳವನೆಂಬ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿಬಿಡುವಂಥದ್ದು! ಈ ಭಯದಲ್ಲಿ ಅನುದಿನವೂ ಸಾಯೋದಕ್ಕಿಂತ ನಾನು ಭೌತಿಕವಾಗಿಯೇ ಸತ್ತುಹೋಗುವುದು ಸುಲಭ ಎಂದೆನ್ನಿಸಿ, ಅದೊಂದು ದಿವಸ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಂಡೆಯೊಂದನ್ನೇರಿ

ಮಾರ್ಚ್, 2020

ವಾಯೂರ